

præsident udtalte i Gaar, at det havde været rigtigt, om man allerede i 1901 havde givet en Lov, der forbød Ministre at have private Forretningsstillinger. Men havde vi haft en Parlamentarisme, der havde vokset sig stærk, sund og rank, saa behøvede vi saamænd slet ingen Lovgivning paa dette Omraade. I de Lande, hvor Parlamentarismen har vokset sig gammel, stærk og rank, behøves der ikke Lovregler paa dette Omraade; der er i Landet og Parlamentet en offentlig Mening, der siger: Den Slags Ting ere utilstedelige, utilbørlige, uanstændige. Det er ikke saa meget Lovregler, det der kommer an paa, Lovregler, der altid tillade visse Undtagelser og Fortolkninger, nej, det er en selvbevidst offentlig Moral, som i hvert enkelt Tilfælde siger: Dette er utilstedeligt.

Men for øvrigt lød der stærke Advarsler nok fra Socialdemokratiets Side her i Tinget og i Pressen ganske kort efter, at Alberti var bleven Minister, Advarsler, der ikke kunde overhøres, og som tvang ham selv frem til en offentlig Redegørelse, hvori han brugte de nu saa indholdsrige Ord, at han „havde ikke Raad“ til at opgive Stillingen som Formand for Bondestandens Sparekasse. Allerede den Kendsgerning, at Alberti ikke vilde slippe denne Stilling, til Trods for, at der faktisk rejstes den stærkeste Kritik derimod, burde jo have vakt Mistanke imod ham. Hvorfor vilde han absolut fastholde den Stilling? Hvorfor vilde han absolut have sit Medbestyrelsesmedlem i denne Kasse med ind i Regeringen? Hvorfor søgte han saa bevidst netop at omgærde sig med alle disse Sikkerhedsforanstaltninger? Allerede den Kendsgerning burde have vakt Mistanke imod ham.

Nu sagde Konseilspræsidenten i Gaar overfor en Afbrydelse, at det var først bagefter, vi kom med vor Kritik, efter at Alberti var bleven Justitsminister. Ja, vi kunde dog virkelig ikke forlange, at Alberti skulde nedlægge sin Stilling som Formand for Bondestandens Sparekasse, før han blev Justitsminister. Jeg synes derfor ikke, der var megen Logik i Konseilspræsidentens Indvending mod denne Afbrydelse. Saasntart han var bleven Justitsminister, sagde vi: han maa nedlægge sin Stilling. Det er Konseilspræsidentens og det ledende Venstrepartis uhyre Brøde, at de ikke tvang ham dertil. Hvis han ikke vilde, burde man have sagt: Saa maa du være færdig som Minister; de to Forretninger kunne nu en Gang ikke forliges.

Det er Højres Brøde, at de ikke til-

lod Parlamentarismen at vokse sig stærk og rank. Det er Højres Brøde, at de ikke tillod Bondestanden, som der er talt saa meget om i disse Dage, at komme til Roret og vise, hvad Bønderne duede til i deres Glanstid, da de vare Foregangsmænd, ogsaa i politisk Henseende, da Bondestanden gjorde Frihedens og Fremskridtets Ideer til sine og sammen med og støttede af Arbejderne gik i Spidsen her i Landet, ogsaa i politisk Henseende. Den Gang skulde Bønderne have været til Magten med deres store Førere. Det var Banebryderne, der skulde have været til Roret, da deres Tid var, og ikke Epigonerne, der nu ere komne til Roret. Det var den store Berg, der skulde have sat sig oppe paa de Pladser, og ikke den lille, som nu sidder der.

Og selve Alberti og Albertis Regimenter ere ikke blot betingede af hele Højres provisoriske Politik og hele den Ydmygelse, som Folketinget gennem saa mange Aar har maattet finde sig i, og hvorved dets Magt er bleven kvalt eller hemmet i sin Vækst, men Albertis Regimenter ere ogsaa et Udslag, et ægte og typisk Udslag af den Kapitalisme, som er Højres Samfundssystem, den Kapitalisme, som jager efter at opnaa Rigdom for enhver Pris og hurtigt, fordi der med Rigdom følger Livsnydelse og Magt, Magt over Mennesker. Hele denne Jagen efter Rigdom, hurtigt og for enhver Pris og ligemeget ved hvilke Midler, er et Udslag af det Samfundssystem, som Højre holder paa, netop naar det prædiker Krig mod Socialismen, som vil et nyt og bedre Samfundssystem; den er et Udslag af Kapitalismen, hvor det ærlige Arbejde næsten aldrig kan skabe sin Mand Rigdom, men hvor Rigdom kun kan vindes gennem Udbytning af andres Arbejde og — mere og mere, for det skal gaa i en Fart — ved Svindel, ved Bedrag, ved at snyde sine Medmennesker.

Nu raabes der i Højres Presse paa, at der maa rene Hænder til, ny Mænd med rene Hænder; Bønderne have vist sig ude af Stand til at regere, staaer der i Højres Presse, nu maa de andre Samfundsklasser, de detroniserede, de afregerede Samfundsklasser, nu maa de atter til. Det er Højres Parole. Godsejerne, Bourgeoisiet, Bankverdenen og Børsens Mænd, Mænd af den højere Embedsstand, militære, nu maa de til at hjælpe Bønderne, som have vist sig ude af Stand til at regere. Men det er de Samfundsklasser — det maa jeg have Lov til at minde om —, som have regeret her i Danmark og have regeret